

Sygn. akt: I C 1005/22 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Skorupska-Rak
Protokolant:	sekretarz sądowy Bogusław Małańczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2023 r. w G.

sprawy z powództwa (...)

przeciwko Ł. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 922,84 zł (dziewięćset dwadzieścia dwa złote i 84/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- przyznaje r.pr. M. L. wynagrodzenie z tytułu pełnienia funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w kwocie 332,10 zł (trzysta trzydzieści dwa złote i 10/100) w tym kwotę 62,10 zł (sześćdziesiąt dwa złote i 10/100) tytułem podatku VAT, które to w kwocie 132,84 zł (sto trzydzieści dwa złote i 84/100) wypłacić z zaliczki, a w pozostałym zakresie tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach;
- koszty procesu między stronami stosunkowo rozdziela w ten sposób, że stroną powodową obciąża kosztami w 38%, a pozwanego w 62% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 322,30 zł (trzysta dwadzieścia dwa złote i 30/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 75,72 zł (siedemdziesiąt pięć złotych i 72/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 123,54 zł (sto dwadzieścia trzy złote i 54/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Małgorzata Skorupska-Rak

Sygn. I C 1005/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 października 2020 r. (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od Ł. K. kwoty 1.484,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o

zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych także w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Uzasadniając strona powodowa podała, że pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda – (...)Sp. z o.o. w W. doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w ramach konta klienta założonego dla pozwanego o nr (...). W ramach zawartej umowy (...) sp. z o.o. wykonywała na rzecz pozwanego usługi telefoniczne. W związku z zawarciem umowy na czas określony, pozwanemu przyznane zostały preferencyjne warunki świadczenia usług oraz zakupu sprzętu. Po wypowiedzeniu przez operatora kontraktu z przyczyn leżących po stronie pozwanego, (...) Sp. z o.o. zobowiązała pozwanego do zwrotu części wartości uzyskanej przez niego ulgi wynikającej z przyznanych preferencyjnych warunków. Pozwany nie zapłacił także obciążającej go opłaty z tego tytułu. Dnia 31 maja 2019 r. powód nabył od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem. Na dochodzoną należność składa się należność wskazana w nocie obciążeniowej, wystawionych fakturach oraz skapitalizowane odsetki naliczone za okres od dnia następnego po dacie wymagalności poszczególnych faktur i not obciążeniowych do dnia poprzedzającego dzień wygenerowania pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w łącznej kwocie 1484,39 zł. Pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności oraz bezskutecznie wezwany do zapłaty należności.

W dniu 20 grudnia 2020 roku Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 18 marca 2022 roku ustanowiono dla pozwanego kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty kurator pozwanego podniósł zarzut niewykazania legitymacji czynnej oraz zasadności i wymagalności dochodzonego roszczenia. Wskazano, że strona powodowa nie wykazała, że pozwany został powiadomiony o cesji wierzytelności, że był wzywany do zapłaty oraz że – w konsekwencji – roszczenie zostało postawione w stan wymagalności, nie wykazała również złożenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu, nie wykazała wreszcie że świadczyła usługi na rzecz pozwanego oraz zasadności ich naliczania. Na koniec kurator podał, że pozew wniesiony został do Sądu w dniu 27 października 2020 roku, a zatem z przekroczeniem trzymiesięcznego terminu, o którym mowa w art. 505³⁷§ 2 k.p.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 24 listopada 2016 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a Ł. K. została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy. Opłata aktywacyjna wynosiła 50 zł. W umowie wskazano, że wartość ulgi na usługi wynosi 1170 zł. Abonament wynosił od pierwszego miesiąca wynosił 65 zł (taryfa (...)), przy czym na abonament składał się z opłaty za usługi telekomunikacyjne (45 zł) i opłaty za usługi TV (20 zł). Kwota abonamentu za TV-usługi dodatkowe miała ulec podwyższeniu o 2 zł od 13 miesiąca trwania umowy. Kwota abonamentu po uwzględnieniu rabatu za e-fakturę i terminowe płatności oraz za zgody marketingowe wynosiła 55 zł. Zgodnie z umową, zarówno abonent jak i operator byli uprawnieni do rozwiązania umowy z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni i liczony był od pierwszego dnia okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym złożono oświadczenie o rozwiązaniu umowy (pkt 11). Wypowiedzenie umowy wymagało formy pisemnej pod rygorem nieważności, powinno być zawierać oznaczenie numeru (...), którego dotyczyła umowa (pkt 12). W przypadku gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator był uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (pkt 14).

Pozwany oświadczył, że otrzymał i zaakceptował dokumenty będące integralną częścią umowy, m.in. regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) sp. z o.o. dla abonentów, cennik usług telekomunikacyjnych, regulamin promocji.

/dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 24.11.2016 roku (k. 8-10), regulamin oferty promocyjnej (...)k. 144/

(...)sp. z o.o. wystawiała pozwanemu następujące faktury za świadczone usługi telekomunikacyjne, w dniu:

- 17 lipca 2017 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 461,62 zł z terminem płatności 31 lipca 2017 roku, przy czym na kwotę tę składały się oprócz kwoty abonamentu 60 zł również kwota za zakupy G. (gra komputerowa, akcesoria komputerowa) i opłaty za dzwonicie na numery specjalne (dodatkowo płatne);
- 17 sierpnia 2017 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 55 zł z terminem płatności 31 sierpnia 2017 roku;
- 17 września 2017 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 55 zł z terminem płatności 2 października 2017 roku;
- 17 października 2017 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 105,26 zł z terminem płatności 31 października 2017 roku; przy czym na tę kwotę składały się oprócz abonamentu 55 zł również kwota za zakupy G.;
- 17 listopada 2017 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 159,96 zł z terminem płatności 1 grudnia 2017 roku, przy czym na tę kwotę składały się oprócz abonamentu 55 zł również kwota za zakupy G.;
- 17 stycznia 2018 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 62 zł z terminem płatności 31 stycznia 2018 roku, przy czym kwota abonamentu 60 zł uległa powiększeniu o kwotę 2 zł (Tv-usługi dodatkowe).

/dowody: faktury k. 13-14-24/

Dnia 7 grudnia 2017 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwanemu umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem na dzień 14 stycznia 2018 r. Jednocześnie wezwano pozwanego do zapłaty zaległości w wysokości 720,22 zł w terminie do 14 stycznia 2018 r. Kierowane do pozwanego wezwanie okazało się bezskuteczne. Wypowiedzenie nadano na adres Ł. K. wskazany w umowie w dniu 7 grudnia 2017 roku.

Dnia 4 lutego 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiła notę nr (...)opiewającą na kwotę 406,58 zł i terminem płatności przypadającym na dzień 9 grudnia 2016 r.

Dnia 5 stycznia 2017 r. wystawiono na przez pozwanego notę obciążeniową nr (...) opiewającą na kwotę 487,23 zł tytułem kary umownej z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy. Termin płatności przypadał na 18 lutego 2018 r.

/dowód: wypowiedzenie z dnia 2 grudnia 2017 r. (k. 163-164), nota obciążeniowa (k. 25)/

Dnia 31 maja 2019 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w W. została zawarta umowa cesji wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanego, a wynikająca z umowy zawartej dnia 24 listopada 2016 r.

Pismem z dnia 5 czerwca 2019 r. powód poinformował pozwanego o zawartej umowie przelewu wierzytelności.

/dowód: wyciąg z dnia 24.09.2020 r. wraz z załącznikami (k. 26-29), pismo z dnia 05.06.2019 r. (k. 30), umowa cesji z dnia 31 maja 2019 r. k. 134-136 wraz z dowodem przelewu k. 137/

Pismem z dnia 28 czerwca 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty w łącznej wysokości 1410,97 zł, w tym kwoty 1269,45 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz kwotę 141,52 zł tytułem odsetek skapitalizowanych na dzień 27 czerwca 2019 r. w terminie do 12 lipca 2019 r. Kierowane do pozwanego wezwanie okazało się bezskuteczne.

/dowód: wezwanie z dnia 28.06.2019 r. (k. 31) wraz z dowodem nadania k. 138-139/

W dniu 29 kwietnia 2020 roku (...) wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 20 lipca 2020 roku.

/dowód: akta (...) k. 40-56/

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, których prawidłowości i autentyczności nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego należności z tytułu abonamentu i świadczonych usług (łącznie 782,22 zł), obciążenia karą za przedterminowe rozwiązanie umowy w wysokości 487,23 zł oraz skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od należności głównej w wysokości 214,94 zł.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do podniesionego przez powoda zarzutu braku legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie.

Jak stanowi art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przelew wierzytelności jest umową zawieraną między wierzycielem a osobą trzecią. Na jej podstawie dotychczasowy wierzyciel przenosi swoją wierzytelność na kontrahenta ze skutkiem wobec dłużnika, przy zachowaniu tożsamości zobowiązania. Przedmiotem obrotu jest prawo podmiotowe, odpowiadające zobowiązaniu, czyli uprawnieniu wierzyciela do żądania świadczenia od dłużnika. Należy pamiętać, że rozporządzić wierzytelnością może tylko osoba uprawniona. Uprawniony do rozporządzania zbywalną wierzytelnością jest zaś przede wszystkim wierzyciel. Dlatego też, aby uznać, że dokonywany przelew wierzytelności jest w istocie skuteczny należy mieć pewność, iż w danej sytuacji mamy do czynienia z osobą wierzyciela, przenoszącą swoje prawo na rzecz osoby trzeciej.

W przedmiotowej sprawie powód przedłożył umowę cesji z dnia 31 maja 2019 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w W., na mocy której powód nabył wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanego, a wynikającą z załączonych do pozwu faktur i noty obciążeniowej. Okoliczność ta została potwierdzona także wyciągiem z dnia 24 września 2020 r. sporządzonym przez zastępcę notarialnego P. B.. W konsekwencji powyższych dokumentów, Sąd stwierdził, że powód wykazał swoją legitymację do występowania w sprawie. Pozwany został zawiadomiony o przelewie pismem z dnia 5 czerwca 2019 roku, a następnie został wezwany do zapłaty należności, przy czym – jak wynika z przywołanego wyżej przepisu – dla skuteczności cesji nie było konieczne zawiadomienie o niej pozwanego.

Przechodząc do merytorycznych podstaw rozstrzygnięcia wskazać należy, że zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2004.171.1800) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej lub elektronicznej za pomocą formularza udostępnionego na stronie internetowej dostawcy usług.

Z zebranego przez Sąd materiału dowodowego wynika, że 24 listopada 2016 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a Ł. K. została zawarta w formie pisemnej umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy. Ł. K. nie zapłacił kwot wynikających z załączonych do pozwu faktur i noty obciążeniowej. Sąd miał na uwadze, że strona powodowa, załączając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz przedstawiając faktury wykazała, iż: pomiędzy (...) sp. z o.o. została zawarta umowa, a (...) sp. o.o. świadczyła na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, wykazała również zasadność dochodzonego roszczenia (wysokość opłaty

za abonament i opłat z tytułu dodatkowych usług: zakupy, płatne połączenia i SMS-y). Strona pozwana, którą obciążał ciężar dowodu w tym zakresie na podstawie art. 6 k.c. nie wykazała, że kwoty te zostały zapłacone w całości lub w części. Sąd miał przy tym na uwadze, że strona powodowa dochodziła jedynie części kwoty wynikającej z faktury nr (...) z dnia 17 lipca 2017 roku, a zatem w drodze domniemania wyprowadzić można wniosek, że część należności z tej faktury została przez pozwanego zapłacona.

Pismem z dnia 2 grudnia 2017 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwanemu umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem na dzień 14 stycznia 2018 r. Jednocześnie wezwano pozwanego do zapłaty zaległości w wysokości 720,22 zł w terminie do 14 stycznia 2018 r. Kierowane do pozwanego wezwanie okazało się bezskuteczne. Zgodnie z umową, zarówno abonent jak i operator byli uprawnieni do rozwiązania umowy z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni i liczony był od pierwszego dnia okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym złożono oświadczenie o rozwiązaniu umowy (pkt 11). Wypowiedzenie umowy wymagało formy pisemnej pod rygorem nieważności, powinno było zawierać oznaczenie numeru (...) (czyli numeru telefonicznego), którego dotyczyła umowa (pkt 13). Okres rozliczeniowy wynikający z umowy zawartej z pozwanym trwał od 15 danego miesiąca do 14, a wypowiedzenie nadane zostało na adres pozwanego wskazany w umowie w dniu 7 grudnia 2017 roku. W wypowiedzeniu wskazano numer telefonu pozwanego. W konsekwencji powyższych zapisów należało uznać, że również zarzut w zakresie braku skutecznego wypowiedzenia umowy okazał się nietrafiony, a okres wypowiedzenia umowy liczyć należało od dnia 14 stycznia 2018 roku.

Przedłożone przez stronę powodową dokumenty pozwoliły ustalić, że dnia 4 lutego 2018 r. wystawiono na przez pozwanego notę obciążeniową nr (...) opiewającą na kwotę 487,23 zł tytułem kary umownej za przedterminowe rozwiązanie umowy, a wynikającej z wartości przyznanej uprzednio ulgi i pomniejszonej proporcjonalnie za czas trwania umowy.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 pkt 15 ustawy Prawo telekomunikacyjne, umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych powinna określać m.in. zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty. Z kolei w myśl art. 57 ust. 6 ustawy, w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Zgodnie z pkt 14 umowy w przypadku gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator był uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Sąd uznał, że strona powodowa – pomimo wezwania Sądu z dnia 27 stycznia 2023 roku) nie wykazała z czego wynikała wysokość naliczonej kary umownej. Strona powodowa w piśmie z dnia 13 lutego 2023 roku wskazała co prawda matematyczny sposób wyliczenia kary umownej, ale nie podała jakie konkretnie ulgi zostały przyznane pozwanemu. Zdaniem Sądu wysokość tej ulgi na usługi powinna wynikać nie tylko z zawartej z pozwanym umowy, ale mieć oparcie również w regulaminie świadczenia usług lub innym dokumencie (...) Sp. z o.o. W przeciwnym razie podmiot świadczący usługi telekomunikacyjne mógłby w dowolny sposób kształtować wysokość ulgi i ustalać ją na bardzo wysokim poziomie, co w przypadku rozwiązania umowy rodziłoby obowiązek zapłaty przez konsumentów wysokich, nie powiązanych z wysokością kwoty abonamentu kar umownych. Kwota ulgi „na usługi” wpisana w umowie a wynosząca 1170 zł nie ma oparcia w żadnym złożonym przez stronę powodową dokumencie (regulaminie, cenniku itp.) i należało uznać, że jej wysokość nie została wykazana, a tym samym nie można obciążać pozwanego karą umowną, której wysokość wynika z tej ulgi. W tym zakresie Sąd oddalił powództwo.

Na uwzględnienie nie zasługiwał natomiast zarzut kuratora dotyczący braku możliwości domagania się kosztów poniesionych w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Pozew został nadany do Sądu w dniu 20 października 2020 roku (data nadania w urzędzie pocztowym) a postanowienie o umorzeniu postępowania przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydane zostało 20 lipca 2020 roku, a zatem storna powodowa nie przekroczyła terminu wynikającego z art. 505³⁷ § 2 k.p.c..

Na uwzględnienie w części zasługiwało roszczenie powoda w wysokości 214,94 zł tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych za okres od dnia następnego po dacie wymagalności poszczególnych faktur i noty obciążeniowej do dnia poprzedzającego dzień wygenerowania pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Uprawnienie powoda w tym zakresie znajdowało co do zasady podstawę w art. 482 § 1 k.c., który dopuszcza możliwość dochodzenia odsetek od odsetek na drodze, jednakże Sąd dokonał przeliczenia odsetek w kalkulatorze odsetkowym na stronie kalkulatory.gofin.pl i przyjął następująco:

- kwota należnych odsetek od kwoty 345 zł za okres od 1 sierpnia 2017 roku do 28 kwietnia 2020 roku to 65,93 zł;
- kwota należnych odsetek od kwoty 55 zł za okres od 1 września 2017 roku do 28 kwietnia 2020 roku to 10,19 zł;
- kwota należnych odsetek od kwoty 55 zł za okres od 2 października 2017 roku do 28 kwietnia 2020 roku to 9,86 zł;
- kwota należnych odsetek od kwoty 105,26 zł za okres od 1 listopada 2017 roku do 28 kwietnia 2020 roku to 18,24 zł;
- kwota należnych odsetek od kwoty 159,96 zł za okres od 2 grudnia 2017 roku do 28 kwietnia 2020 roku to 26,74 zł;
- kwota należnych odsetek od kwoty 62 zł za okres od 1 lutego 2018 roku do 28 kwietnia 2020 roku to 9,66 zł;
- łącznie 140,62 zł.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w punkcie 1 i 2 wyroku (kwota wynikająca z faktur 782,22 zł+ kwota odsetek 140,62 zł= 922,84 zł- kwota zasądzona w punkcie 1).

W punkcie 3 przyznano wynagrodzenie dla radcy prawnej M. L. z tytułu pełnienia funkcji kuratora pozwanego. Sąd przyznał wynagrodzenie w kwocie wynikającej ze stawek rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, powiększoną o kwotę podatku VAT. Sąd nie znalazł podstaw do zmniejszania wynagrodzenia do 40% tej stawki (zgodnie z rozporządzeniem dot. kuratorów w postępowaniu cywilnym), skoro kurator jest pełnomocnikiem profesjonalnym i brała – poprzez substytutę – czynny udział we wszystkich wyznaczonych terminach rozprawy, a podniesione przez nią zarzuty skutkowały częściowym oddaleniem powództwa.

O kosztach w pkt 4 wyroku orzeczono na podstawie art. 100 § 1 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo. Pozwany przegrał proces w 62% (922,84 zł: 1484,39 zł= 0,62) i w tym samym stosunku powinna ponieść koszty procesu. Na koszty procesu składały się: opłata od pozwu 100 zł, koszty zastępstwa procesowego strony powodowej- 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku, Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.), opłata od pełnomocnictwa 17 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora – 132,84 zł, łącznie 519,84 zł. 62% z tej kwoty to 322,30 zł i taka kwota podlegała zasądzeniu od pozwanego na rzecz strony powodowej.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113ust. 1 ustawy o kosztach sądowych również rozdzielając je stosunkowo. Na koszty te składały się nieuiszczone koszty wynagrodzenia kuratora w kwocie 199,26 zł, z czego 62% to 123,54 zł, a 32% to 75,72 zł.

Sędzia Małgorzata Skorupska-Rak